

Zwoele 'Anaïs Nin' is Andriessen op zijn best

Sopraan Cristina Zavalloni als Anaïs Nin Foto Pietro Cinotti

Muziektheater

Anaïs Nin van Louis Andriessen door Nieuw Amsterdams Peil en Cristina Zavalloni. Regie: Jeroen de Man. Gezien 4/11 Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam. Herh.: 12/11 Utrecht, 13/11 Den Bosch, 12/3 Den Haag. Inl.: nieuwamsterdamspeil.com.

●●●●●

Door JOCHEM VALKENBURG

„Ik heb de vrouw van mijn leven ontmoet, en het is mijn dochter.” Zo citeert de Franse schrijfster Anaïs Nin (1903-1977) haar vader, componist Joaquin Nin. Van haar vele affaires was die met hém vanzelfsprekend het meest beladen.

Louis Andriessen maakte hierover een kort, maar meesterlijk monodrama. Hij houdt de ambiguïteit in stand: Nin vertelt de details over de seksuele toenadering tot haar vader – die ze 20 jaar niet gezien had – niet zonder walging, maar elders laat Andriessen in

woord en muziek ook haar eenzaamheid horen, haar intense verlangen naar liefde, en de blijdschap over de vervulling daarvan.

De titelrol is perfect geschreven voor de Italiaanse sopraan Cristina Zavalloni, Andriessens gedroomde zangeres omdat ze zo anders dan ‘opera’ klinkt: ongepolijst en breekbaar, maar als het moet ook zwoel of juist vilein. Haar minnaars (naast vader Nin ook Henry Miller en René Allendy) zien en horen we slechts op video's waar Nin doorheen spoelt alsof ze in haar dagboeken bladert.

De muziek behoort tot het beste dat Andriessen geschreven heeft. De klank verwijst geregeld naar het inmiddels verdwenen koperensemble De Volharding en geëngageerde (theater)muziek uit de vorige eeuw, maar dan milder, soms ronduit zoet. Aan het slot klinkt – als van een krakerige LP – een weemoedig lied dat vader Nin componeerde. Het is haast alsof hij zich verontschuldigt.